

vælgte igjen; der maatte dog vel Folkevilien komme frem, og paa denne Maade kan man ogsaa nu lære Folkets Villie at kjende, i Fald man skulde tvivle om, at den nuværende Rigsdag repræsenterer den. Videre skal jeg ikke svare det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds, og oprigtigt talt, jeg skulde ikke engang have opholdt mig saa længe ved hvad han sagde, hvis det ikke var mig om at gjøre at have den høitærede Kirkeminister til Tilhører, og han var ikke tilstede, da jeg tog Ordet, hvorfor jeg, indtil han kom tilstede, maatte tale om noget Andet end det, der egentlig laa mig paa Hjertet. Jeg skal da ikke alene slutte mig til, hvad der om en af Kirkeministeren ønsket Repræsentation for Folkekirken blev ndtalt af det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (P. Olsen), men tillige slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) udtalte om, at, hvad der nu ikke stillede sig som en Nødvendighed for Kirkeministeren, det vilde snart voxe op til en saadan Nødvendighed, at han ikke kunde overse den. Begge de to ærede Rigsdagsmænds Udtalelser slutter jeg mig til, jeg underskriver dem og skal derfor ikke gjentage, hvad der af dem er sagt. Men den ærede Kirkeminister sagde, da han sidst havde Ordet, at han befandt sig i en Vanskelighed, fordi han ikke kunde ansee den Forsamling, som gav Love om almindelige borgerlige Sager, for competent til at give Love for Kirken, og derfor kunde han ikke foretage sig Noget i denne Sag, forinden han havde hørt Folkekirken gjennem et Organ, der repræsenterede den. Det gjør mig ondt, at den ærede Kirkeminister har kunnet tale saaledes, — dersom jeg ikke tog feil, tilkjendegav han, medens jeg nu talte, at jeg havde opfattet og gjengivet hans Mening rigtigt, — det gjør mig ondt, fordi, som den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 4de Valgkreds sagde, Folkekirken lige saa fuldt er at finde i denne Sal som paa nogetsomhelst andet Sted her i Landet, og jeg for mit Vedkommende paastaar, at denne Forsamling, hvad man saa end vil kalde den, — og jeg veed meget vel og er bleven mindet derom før i Aften, at man kalder den bekjendelsesløs, — efter min Overbeviisning er et paalideligt og sandt Vildebe,

en paalidelig og sand Repræsentation af Folkekirken, saa paalidelig, at den ærede Kirkeminister forgiæves vilde lægge sit Hoved iblød for at finde en Forsamling, der bedre og sandere kunde repræsenterer den end denne. Jeg sætter dette kun som en Paastand, hvis Sandhed jeg i dette Dieblit ikke skal indlade mig paa at godtgjøre, fordi den staaer for mig som en Læresætning, der ikke behøver at bevise sig, men jeg skal altid være rede til at bevise den, naar det forlanges. Saa siger den ærede Kirkeminister, at den Forsamling, der pleier at give Love om almindelige borgerlige Sager, ikke kan give Love om en Sag som denne, der efter hans Opfattelse er — han sagde ikke: en reent kirkelig Sag, men han sagde: en Sag, der spiller saameget imellem at være en borgerlig og en kirkelig Sag, at der, hvis jeg ikke misforstod ham, var Noget af begge Dele i den. Deri kan jeg ikke give ham Ret; jeg paastaar, at det Spørgsmaal, vi her have behandlet, er en reent borgerlig Sag, og jeg fører til, idet jeg atter slutter mig til det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds, at, var det en reent kirkelig Sag, saa skulle vi ikke give os af med at give Love derom, saa var Lovene givne for lang Tid siden, i den uforanderlige Lov, som vedbliver, saa længe der er en kristen Kirke til. Men, hvis jeg ikke huster feil, har den ærede Kirkeminister et andet Sted sagt, at der ikke kunde være Tvivl om, at enhver kirkelig Handling, som udføres af en Præst — hvad enten han, som nu, er Præst i Folkekirken eller ikke, hvad enten han har et Statsembede eller ikke — er kirkelig gyldig. Hvad vi nu forlange af den høitærede Kirkeminister, er altsaa, at saadanne Handlinger ikke alene skulle ansees for kirkelig gyldige, men ogsaa borgerlig gyldige. Naar de nu kjendes kirkelig gyldige af den ærede Kirkeminister, er saaledes Alt, hvad vi forlange, at de ogsaa skulle kjendes borgerlig gyldige. Det er altsaa, efter den ærede Kirkeministers egen Udtalelse, et reent borgerligt Spørgsmaal, vi her bestæftige os med; vi forlange ikke, at der skal lægges det Mindste mere af kirkelig Gyldighed i saadanne Præsters Handling, end der i Forveien er og af den ærede Kirkeminister erkjendes at være, vi forlange blot, at det, som